

M.R.A. mod Sverige (sag nr. 286/2006 af 22. november 2006)

Sagsfremstilling:

Den irakiske statsborger M.R.A. indrejste i Sverige i september 1999 og søgte asyl. Han henviste til, at han tilhørte en undertrykt familie i Irak, og at to af hans brødre havde forladt Irak og dermed var stemplet som forrædere, hvilket bragte M.R.A. i myndighedernes søgelys. I perioden januar – november 1983 havde han været tilbageholdt. Han oplyste efterfølgende, at han i 1992 havde meldt sig til Iraqi National Congress og havde været involveret i forsøget på dannelsen af en ny regering i Salah Al-Din.

I maj 2000 blev han meddelt afslag på asyl samt at han skulle udsendes til Nederlandene i medfør af Dublin-konventionen.

I juni 2000 blev klageren arresteret af svensk politi efter mistanke om indsmugling af heroin og blev i marts 2001 idømt 8 års fængsel og udvisning af Sverige til Nederlandene. I marts 2003 gjorde klageren gældende, at han ikke ville kunne opnå indrejse i Nederlandene og derfor ville blive udsendt til Irak, hvor han ville være i risiko for dødsstraf på grund af en familie-fejde. Klagen blev afvist og i december 2004 indgav M.R.A. en ny asylansøgning, hvori han gjorde gældende, at han ville blive anset som israelsk spion af de irakiske myndigheder, at det var almindeligt kendt i Irak, at han var konverteret til jødedommen, og at der derfor var udstedt en fatwa mod ham. Han begrundede dette med, at han i 1995 udrejste af Irak til Libanon, hvor han blev anerkendt som flygtning af UNHCR. På grund af flygtningenes svære vilkår i Libanon udrejste han i 1997 af Libanon med en båd, som kæntrede, hvorefter klageren blev samlet op af israelere og søgte asyl i Israel. Herudover henviste M.R.A. til den ekstremt voldelige og ustabile situation i Irak, hvor det ville være usandsynligt, at han ville kunne opnå beskyttelse fra myndighederne.

I januar 2005 afviste de svenske udlændingemyndigheder klagerens asylansøgning med henvisning til, at situationen i Irak ikke i sig selv var asylbegrundende, og at der ikke var andre grunde til at meddele ham opholdstilladelse af humanitære eller andre årsager. Herudover henviste myndighederne til, at de påberåbte forhold lå næsten 10 år tilbage i tiden og derfor ikke længere var egnet til at skabe opmærksomhed fra befolkningen generelt eller fra religiøse sammenslutninger i Irak, at klageren ville kunne søge beskyttelse hos lokale myndigheder, og at han derfor ikke havde behov for beskyttelse i Sverige.

Påstanden:

M.R.A. gjorde gældende, at hans udsendelse til Irak ville udgøre en krænkelse af artikel 3, idet han nærede stærk frygt for at blive straffet med døden eller udsat for tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling på grund af den generelle situation i Irak, samt på grund af de udstedte fatwaer mod jøder og det faktum, at han havde søgt asyl i Israel og var blevet beskyldt for at have samarbejdet med jøderne.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klager medhold i hans klage. Komitéen bemærkede, at klagerens påstande om, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for tortur, var baseret på den omstændighed, at han skulle have søgt asyl i Israel i 1997, at han var blevet beskyldt for at være konverteret til jødedommen eller have samarbejdet med jøderne, samt den generelle situation i Irak.

Komitéen lagde herefter vægt på, at klageren reelt ikke var konverteret til jødedommen, og at der ikke var fremlagt beviser for, at han i Irak ansås for at være konverteret eller at have søgt asyl i Israel (præmis 7.5). Komitéen fandt herefter ikke at klagers udsendelse til Irak ville medføre en krænkelse af artikel 3.